

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. J. C.**, bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. L., advokátom so sídlom v I., proti žalovanému **Obci M.**, so sídlom v M., zastúpenému Mgr. A. V., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 1 177,20 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4 C 77/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. júna 2013 sp. zn. 17 Co 215/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi lehote 3 dní trovy dovolacieho konania 69,22 € do rúk JUDr. L.a, advokáta so sídlom v I..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 12. februára 2013 č.k. 4 C 77/2012-110: 1/ zastavil konanie v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 4 % ročne zo sumy 1 177,20 € od 1. augusta 2011 do zaplatenia, 2/ žalovaného zaviazal v lehote 3 dní zaplatiť žalobcovi 1 062,17 €, 3/ vo zvyšku žalobu zamietol a 4/ rozhodol o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo preukázané, žalobca bol obecným zastupiteľstvom žalovaného zvolený 6. augusta 2010 za hlavného kontrolóra a na základe pracovnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania 7. augusta 2010 vznikol medzi nimi od uzavretia pracovnej zmluvy pracovný pomer na dobu určitú do 7. augusta 2013. Dňa 22. júla 2011 žalobca žalovanému písomne oznámil, že dňom 31. augusta 2011 sa vzdáva funkcie hlavného kontrolóra; vzdaním sa (zánikom) funkcie však neskončil pracovný pomer medzi účastníkmi. Keďže žalovaný od 1. augusta 2011 neumožnil žalobcovi vykonávať prácu (žalovaný

vychádzal z toho, že pracovný pomer žalobcu skončil k 31. júlu 2011, a to na základe oznámenia žalovaného z 28. júla 2011, podľa ktorého bolo žalobcovi oznámené, že jeho pracovný pomer sa skončí 31. júla 2011), žalobcovi vznikol v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce nárok na náhradu mzdy, preto mu za obdobie od 1. augusta 2011 do 31. marca 2012 priznal náhradu v celkovej výške 1 602,17 € a vo zvyšku, nakoľko žalobca sa domáhal nároku vo výške 1 077, 20 €, žalobu zamietol. Z dôvodu späťvzatia žaloby v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 4 % ročne zo sumy 1 177,20 € od 1. augusta 2011 do zaplatenia, konanie zastavil (§ 96 ods. 1, 3 O.s.p.). Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovaného rozsudkom z 19. júna 2013 sp. zn. 17 Co 215/2013 rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej žalobe vyhovujúcej časti potvrdil a žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako i s jeho právnym posúdením veci. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom namietal vadu konania v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p., ktorá podľa jeho názoru spočíva v tom, že súdy rozhodovali o trvaní pracovného pomeru v odôvodnení rozsudku a nie v jeho výrokovej časti, a to napriek tomu, že žalobca sa tohto nároku v konaní nedomáhal; domáhal sa len náhrady mzdy. Žalovaný v dovolaní namietal aj zaujatosť sudkyne JUDr. K., ktorá na súde prvého stupňa vo veci rozhodovala, z dôvodu „osobného vzťahu medzi sudcami prvostupňového súdu a právnym zástupcom žalobcu a možnosť ovplyvňovania ostatných sudcov“, ako aj zaujatosť sudkyne odvolacieho súdu JUDr. V., ktorá rozhodovala „v iných žalobných návrhoch, ktoré boli voči obci vedené rodinnými príslušníkmi navrhovateľa“, ako aj vo veci nezákonného vyhlásenia referenda. Ďalej namietal nesprávne zistenie skutkového stavu veci, vykonávanie dokazovania v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, nesprávne vyhodnotenie dôkazov, nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ako i nesprávne právne posúdenie veci súdmi pri posudzovaní otázky zániku funkcie hlavného kontrola a zániku pracovného pomeru, ako i nesprávnu aplikáciu Zákonníka práce pri posudzovaní nároku na náhradu mzdy. Žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch stupňov a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie odmietnuť, pretože je nedôvodné a zmätočné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchytil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku vo veci samej, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdey viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť

skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolacom konaní nevyšli najavo.

Žalovaný v dovolaní tvrdí, že v danom prípade súdy konali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), keď rozhodovali, aj keď nie vo výroku ale v odôvodnení rozsudku, o tom, či pracovný pomer medzi účastníkmi (ne)zanikol, hoci žalobca takýto návrh v konaní nepodal.

V zmysle § 79 ods. 1 veta prvá O.s.p. konanie začína na návrh. Toto ustanovenie určuje moment, ktorým vznikajú Občianskym súdnym poriadkom upravené procesné práva a povinnosti súdu a účastníkov konania. Nedostatok návrhu na začatie takého konania, ktoré podľa zákona môže začať len na návrh, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania; ak súd zistí, že sa pred ním vedie konanie bez toho, aby bol podaný návrh na začatie konania, hoci bol taký návrh potrebný, prebiehajúce konanie v ktoromkoľvek štádiu zastaví. Skutočnosť, že občianske súdne konanie v niektorej veci prebehlo bez toho, aby bol podaný návrh, výlučne ktorým mohlo toto konanie začať, zakladá procesnú vadu uvedenú v § 237 písm. e/ O.s.p.

O prípad neexistencie návrhu na začatie konania ide ale len vtedy, ak chýba návrh ako procesný úkon účastníka, ktorým sa začína konanie (porovnaj tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2005 sp. zn. 3 Cdo 56/2005 a z 19. októbra 2006 sp. zn. 3 Cdo 186/2006).

V občianskom súdnom sporovom konaní (o také ide aj v danom prípade) sa návrh na začatie konania označuje ako žaloba. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podal žalobu na náhradu mzdy z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa (žalovaného) na Okresnom súde Považská Bystrica dňa 19. marca 2012. Súd pri rozhodovaní o tomto nároku bol oprávnený a povinný skúmať, či na strane žalovaného vznikli prekážky takého charakteru, pre ktoré žalobca nemohol vykonávať prácu a z dôvodu existencie ktorých má nárok na náhradu mzdy. Preto bol v danom prípade oprávnený a povinný posudzovať otázku, z akého dôvodu žalobca nemohol vykonávať prácu po 31. júli 2011. K posudzovaniu tejto otázky z hľadiska uplatneného nároku na náhradu mzdy nebolo potrebné, ako sa žalovaný mylne domnieva, podať osobitný určovací návrh na určenie, že pracovný pomer medzi účastníkmi nezanikol. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že v tejto veci, ktorá mohla začať len na návrh, nebol podaný návrh na začatie konania (žaloba).

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdu nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanému realizáciu jeho procesných práv.

V námietkach žalovaného uvedených v dovolaní, že súdy (prípadne) rozhodli na základe neúplne zisteného skutkového stavu, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, rozhodnutie je nepreskúmateľné alebo rozhodnutie založili na nesprávnom právnom závere pri posudzovaní otázky zániku funkcie hlavného kontrola a zániku pracovného pomeru, ako

i pri posudzovaní nároku na náhradu mzdy nesprávne aplikovali Zákonník práce, nemožno vidieť vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Dovolateľom namietané skutočnosti by mohli (prípadne) opodstatňovať uplatnenie dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. v procesne prípustnom dovolaní, nemôžu však zakladať prípustnosť dovolania tam, kde prípustnosť tohto opravného prostriedku nevyplýva z § 238 O.s.p. alebo § 237 O.s.p.

Žalovaným tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení, z ktorých podľa jeho názoru vychádzali pri rozhodovaní súdy nižších stupňov, môže mať (prípadne) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia, avšak skutočnosť, že súdy (prípadne) z takýchto skutkových zistení vychádzali, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., a teda ani prípustnosť dovolania žalovaného podľa tohto ustanovenia.

Žalovaný v dovolaní namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Podľa názoru dovolateľa odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Tzv. nepreskúmateľnosť rozhodnutia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých založili sudy svoje rozhodnutia. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p., pretože právnym posudzovaním súd nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v tomto ustanovení. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalovaného nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jeho dovolania nemožno vyvodiť ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril tiež na otázku, či vo veci nerozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Žalovaný v priebehu prvostupňového či odvolacieho konania neuplatnil námietku zaujatosti sudov prvostupňového a odvolacieho súdu; urobil to až v dovolaní. Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu

súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne (R 59/1997).

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Žalovaný zaujatosť vo veci rozhodujúcej sudkyne súdu prvého stupňa JUDr. K. K. vidí v tom, že z dôvodu osobného vzťahu medzi sudcami prvostupňového súdu a právnym zástupcom žalobcu je daná možnosť ovplyvňovania ostatných sudcov tohto súdu, ktorú pochybnosť nadobudol z toho, že pred pojednávaním sa právny zástupca žalobcu stretol so sudcami JUDr. J. a JUDr. Č. a z ich vzájomnej komunikácie nadobudol dojem o ich priateľskom vzťahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný neuviedol žiadny zákonom uznaný dôvod zaujatosti, na základe ktorého by sa mohla spochybniť zaujatosť sudkyne súdu prvého stupňa JUDr. K. K.. Dovolací súd vyššie uvedené pochybnosti žalovaného nepovažuje za také, ktoré by mohli mať právnu relevanciu a je toho názoru, že sú motivované tým, že nebolo rozhodnuté podľa subjektívnych predstáv žalovaného; hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta zaujatosť sudkyne odvolacieho súdu JUDr. V. z dôvodu, že rozhodovala v iných veciach, ktoré boli voči nemu vedené rodinnými príslušníkmi navrhovateľa, ako aj vo veci nezákonného vyhlásenia referenda, dovolací súd poukazuje na to, že menovaná sudkyňa nebola členkou senátu odvolacieho súdu, ktorý v danej veci dňa 19. júna 2013 rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. z dôvodu, že rozhodovali vylúčení sudcovia, nie je daná.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalovaného. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 25. júla 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 61,41 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,81 €)] predstavuje spolu 69,22 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. marca 2014

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková